

Nádas István És Felesége

Ez a kép az 1950-es évek elején készülhetett Budapesten. A feleségem, Magda és én vagyunk rajta. Nem rémlik, hogy milyen alkalomból csináltattuk. Akkoriban voltak ilyenek, hogy jöttek gyerekekhez fényképészek, becsöngettek, és csináltak képeket. És talán magunkat is lefényképeztették. Otthon csinálták a képeket, de ilyen képek a gyerekekről azért nincsenek nálam itten, mert a gyerekeim megkapták tőlem.

1947-ben elhelyezkedtem az Univerzit műanyag-feldolgozó üzemben, ahol már a háború előtt is dolgoztam. És következett 1949. július 1., amikor államosították [lásd: államosítás Magyarországon] a céget. Nálunk volt egy szerszámkészítő műhely is, és annak a vezetője egy erősen munkásmozgalmi ember volt, rendkívül értelmes, intelligens tanult munkásember. És nagyon jó viszonyban voltam vele, és őt nevezték ki ennek a nemzeti vállalatnak az igazgatójának. Neki kellett a helyetteseit megnevezni, és engem nevezett meg, hogy én legyek ennek a nemzeti vállalatnak a főkönyvelője. És engem 29 éves koromban kineveztek a vállalat főkönyvelőjévé. Ezzel dolgoztam 1949. júliustól 1951 közepéig.

Az alumíniumiparban a Könnyűfémipari Beruházási Vállalatnál volt egy üresedés haláleset miatt, és engem ajánlottak be. Oda kellett egy főkönyvelőt helyettesítő számviteli főosztályvezető. Ez volt 1951 őszén. Egy olyan vállalatot vettem át, amelyiknél 6 hónapig nem volt ilyen vezető, és nekem kellett ott rendet csinálnom. Ez a munkakör tartott egészen 1952 közepéig, amikor is közölték, hogy a vállalatot fölszámolják, mert már nincs szükség rá. Bennünket kihelyeztek az addig a cég által bonyolított beruházásokhoz.

Az egyik vállalat beruházása volt a Magyaróvári Timföld és Műkorundgyár, és engem áthelyeztek oda budapesti székhellyel. A beruházási részleg pénzügyi vezetője lettem. Nagyon jó állásom volt viszonylag jó fizetéssel, mire 1952 végén közölték velem, hogy megszüntetik a budapesti kirendeltséget, le kell menni [Moson]Magyaróvárra. Kedden reggel kellett lemennem [Moson]Magyaróvárra, és péntek este visszajönnöm, szombat-vasárnap otthon, és a hétfőt mindig Budapesten töltöttem. Kaptam különélési díjat meg szállásköltség díjat és a fizetésemet és külön

prémiumot. Úgyhogy elfogadtam, mert olyan fizetést tudtam hozni, amit a feleségem is elfogadott. Kicsit anyagilag össze tudtuk szedni magunkat, bútorokat jobban elrendezni, mert ramatyul nézett ki addig a lakásunk.

1953-ban Nádasra magyarosítottam a nevemet. Az én beosztásomban nagyon zavaró volt németesen írva, hogy Neuwirth, nem tudták kimondani a nevemet, és fölvetődött a feleségemmel, hogy magyarosítsam a nevemet. Ha bemondtam a nevemet valahol, hogy Neuwirth, elkezdtek fonetikusan írni, és akkor mindig helyesbíteni kellett. Egész egyszerűen kínos volt, hogy folyton helyesbítenem kellett. Ha ez nem lett volna, akkor valószínűleg nem magyarosítunk. Kérvényt kellett beadni három javasolt névvel és abból egyet hagytak jóvá. Németh, Nádas és Nótás volt a három név; azért akartam, hogy N-nel kezdődjön, mert volt monogramom valamiben, egy ingben, akkor az emiatt maradjon meg. És egy dolog volt fontos, hogy ne i-vel végződjön, nem szerettem az ilyen nagyon magyaros nevet.

A feleségem soha nem volt állásban [lásd: foglalkoztatott nők aránya 1960-ban és foglalkoztatott nők aránya 1970-ben]. Volt, amikor egy-egy nagyobb munkához, nagytakarításhoz igénybe vett segítséget, de általában nem. A hétvégi takarítás az én feladatom volt, így vezettük be. Eleinte szemet, fát kellett fölhordani a pincéből, ez az én feladatom volt, a nehezebb élelmiszereket, krumplit, hagymát együtt mentünk venni, megvettünk 10 kilót, 20 kilót egyben. Ilyenben segítettem, de a többit ő intézte.